

Telefonfülkeforr

2013 január 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ezt a címet tegnap éjjel oroztam el egy barátomtól, akivel szilveszterezni voltunk menend?k. Jobboldali ember (halványuló narodnyik nosztalgiákkal), mondanom se kell, de se nem lakáj, se nem esetleges korrupciók haszonélvez?je, „közelálló”, bizonyos értelemben, mint jómagam.

Mondjuk a magunkét egymás között, meg ilyen-olyan nyilvános alkalmakkor. Barátom arra a helyzetre találta ki ezt a szépnek éppen nem nevezhet?, és némi „hatalom” ellenes iróniát sem nélkülöz? szót, hogy hosszan vallani és mesélni kényszerültem: miért nem vettem föl a telefont egy-két hete.

Nem nagy ügy, tudom, csak kínos és talán jelképes, még akkor is, azaz manapság, legyünk csak alkalmi „demagógok”, amikor oly sokak fagyoskodnak az utcán önpizskukban, amikor víz veri a szül?ket, ha mérlegelniük kell gyerekük továbbtanulási lehet?ségeit, amikor a benzinkutat jószereivel csak nyugtatók bevétele után merjük megközelíteni, amikor mocskos korrupciós eseteket lebegtetnek a téli szelek, amikor „ballib” kártev?k rágcsálják a „magyar fa” gyökerét, „Ne zsidózz...”, amikor az államadósság..., meg a hiánycél..., meg a monetáris gúzsok..., nem beszélve az alaptörvény csöndeske eróziójáról, a kórházi gyógyszerellátásban mutatkozó „id?szakos”

fennakadásokról, amikor nem kel fel úgy a nap, hogy egy-két vércsatakos esetről ne tudósítanak a hírek, amikben minden jóra való ember a démon eljövételét észleli, kivéve a rendőri vezetőket, akik a „felderítési arány” példázatos javulásáról dalolnak, ha sarokba szorítják őket, amikor szolid polgárok mennek előre az egy- vagy x-kulcsos adó ellen és mellett, amikor a határon túli magyarok körében arról ismerszik meg, hogy kik a barátaink, hogy ők azok, akik minden ottani parlamenti választást elveszítene, hogy soha ilyen kevés állatot nem tartott el a magyar vidék, hogy az új könyveket a bolt üvegablakán át bámuljuk epekedve, vagy némely éttermek asztalait nézzük szemérmesen odasandítva, ahol egyesek a húszezer forintos borocskákból nem restellnek fröccsöt kotyvasztani, amikor az igazi „közelálló” kisfiak, unokái slussz kulcsot pörgetve (a vonatkozó autómárkákat most ne is emlegessem) dirigálják a szakmák és ágazatok és „nagystruktúrák” szakembereit, amikor képzőművészeti kiállítás helyett politikai demonstrációkkal kell beélnünk és, és, és... Pereg a nyelvem, és azt veszem észre, hogy magam is belekeveredtem az év végi mérlegkészítő igencsak vegyes társaságába, ahol az egyik szakember azt szedi össze, hogy hány „celebvillantást” köszönhetünk az elmúlt évnek, a másik az év közbeni kormányátalakítás hozadékát elemzi, a harmadik az államosított közmédia nagyszerűségének (vagy borzalmasságának) tényeit lajstromozza.

Mondom a magamét, csapongva erre-arra, az új esztendő els reggelén, korán van, keveset aludtam, és még mindig nem a telefonról beszélök, de a másnaposság ihlete ideugrasztott egy szókapcsolatot: „államosított közmédia”. Persze a közszolgálati médiumok kormányzati kezelése most nem témám (pedig...), nem nézem és nem hallgatom, híreimet nem az MTI-ből szerzem be (amelyet amikor még én vezethettem, az antallé és – mi tagadás – horni sködökben, kizárólag a „nemzeti hírügynökségnek” voltam hajlandó látni és nevezni...).

Számomra a legmegrázóbb élmény az elmúlt évben a köz és a kormányzat, a nemzet és az állam viszonyának nehezen megindokolható és mind véglegesebbnek látszó egymásba keveredése volt, azaz a demokratikus (és ezeréves hagyományokra visszatekintő) önkormányzatiság belecsúsztatása valami definiálhatatlan állami bürokratizmusba. Nem tagadhatom, még úgy sem, mint a konzervatív-nemzeti-jobboldali-magyarérdek? (stb.) szavazóbázis egy darab vokssal rendelkező egyede (persze, ha a hivatalban regisztráltatom magamat, ha lesz regisztráció...), szóval mint a kétharmados törvényhozási és kormányzati felhatalmazást adó állampolgárok halmazának szerény részese, nos én ennek az átalakításnak kárvallottja vagyok. Az állam nevesíthet, ám arctalan helyi képviselői kaptak felhatalmazást olyan ügyek intézésére, amelyhez soha korábban közük nem volt, amihez hiányzik a képzettségük, és amikor ezzel szembesülnek, elszáll (esetleges) jóindulatuk is, ők – legyünk megengedők – majdnem olyan kárvallottjai (a jobbfajtákra és nem a kurzuslovagokra gondolok) az intézményvezetési káoszoknak, mint az ügyfeleik. Mert azokká váltunk. Valamennyien, akiket – a magam portáján sepregetek – egy megye közbizalma állított oda, ahova.

Ez a „Hivatal” és „Apparátus” semmiféle szakmai kérdésben nem illetékes, mert nem érdekelt, létét kizárólag az állami hivatalos struktúrában való beépülése biztosítja, s hogy ez miféle emberi „valószínű” fölerősödésével jár, azt tudjuk, vagy legalábbis elképzelhetjük. Ahol az érdekelteknek nincs módjuk kontrollálni az ügyeik intézését, ott végzetes közéleti bizalomhiány „képződik”. Ami helyi szinten kezelhetetlen.

Ja, a telefon... Tegnap éjjelig egy megyei intézmény vezetője voltam. S mint ilyen, évek óta a megyei mobiltelefon-„flotta” tagja, családtagjaimmal együtt, ezres nagyságrendű kollegiális közegben. A mobiltelefonokat már karácsony táján elkezdtek módosíthatatlanná tenni – mindenféle elrejelzés nélkül. Rohangálhattam (meg a többiek is) szerelköhöz, mentetetözhettem (mint mások) kölcsöntelefonokon, e-mailekben. Családi válsághelyzet, baráti bizalmi krízis, hivatalos ügyek csúszhelyzete. A legfontosabb kapcsolattartási eszköz, amit számon tart minden barát és hivatali „hely”, máról holnapra megszűnt módosítani, s ezáltal megszűntél te is... Karácsonyi vásárlások, főlzaporodó családi ügyek, alapvető szerkezetváltozás a munkahelyek rendszerében... És a többi. Egyetlen informáló szó nélkül. Egyetlen megnevezhető felelős nélkül. Pitiánér ügy. Az bizony, főleg annak, aki nincs benne, esetleg a botnak a másik végét fogja. A megye úgy szűnt meg, hogy kikapcsolták a telefont. Ennyit a Szent István-i örökségről.

A telefon ki van kapcsolva most is. Amíg eljutok egy szétbarmolt és a szilveszteri dalidó nyomaitól bőlő telefonfülkébe – innen vagyok kénytelen üzeni ismerőseimnek, rokonaimnak, barátaimnak, tegnapi hivatali előljáróimnak, kollégáimnak, munkatársaimnak. És aki nincs ilyen „szerencsés” helyzetben?

magyarhirlap.hu - Alexa Károly

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló